

NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 16 / 10-02-2023

In Memoriam Hub Lemeer (2 oktober 1950 - 4 december 2022)

Op 4 december 2022 is Hub Lemeer overleden. Zijn jaargenoten heb ik per mail de overlijdensadvertentie, die op 7 december 2022 in De Volkskrant stond, toegestuurd. Op 12 december 2022 werd in Crematorium Daelwijck in Utrecht op passende wijze afscheid van Hub genomen. Ik heb dat afscheid bijgewoond.

Tijdens een mooi verzorgde ceremonie haalden zijn zoon, Tim, en zijn dochter, Ingrid, heel persoonlijke herinneringen aan hun vader op. Dat deden ook enkele vrienden van Hub. Hub had zelf de muziek voor zijn dienst uitgekozen. Op een scherm werden treffende foto's uit zijn leven getoond; er passeerden ook diverse foto's uit zijn periode op Rolduc (1963-1969).

Indrukwekkend

Indrukwekkend was ook de mooie nagedachtenis door zijn vrouw, Tineke. Zij hebben elkaar voor het eerst ontmoet, toen Hub een lift van haar naar Amsterdam kreeg. Hub wilde in Krasnapolsky een damwedstrijd bezoeken, doch dat is er toen niet meer van gekomen. Zelf heeft Hub in onze Nieuwsbrief 8 (d.d. 10 februari 2021) verslag gedaan van zijn arbeidzaam leven. Daar kwam in 2005 een einde aan, toen zich voor de tweede keer een melanoom bij Hub openbaarde. Uiteindelijk is Hub aan een kwaadaardige uitzaaiing in zijn hersenen overleden.

't kump good

Ondanks vele tegenslagen op gebied van zijn gezondheid, heeft Hub genoten van het leven. Hij was een actieve golfer en zeiler. Vanaf zijn pensionering bestierde hij als een Bourgondiër ook de keuken in huis. Samen met zijn vrouw heeft hij elke zomer prachtige zeiltochten gemaakt. Op internet (lemeertjes.com) heeft hij van enkele tochten verslag gedaan. Zijn zoon heeft deze hobby van hem overgenomen.

Een vaak gebezigde uitspraak van Hub was *'t kump good* en als het een keer niet goed kwam, zei hij even gemakkelijk *het is, zoals het is*.

Zijn levensverhaal in onze Nieuwsbrief begon Hub met de volgende inleiding:

“In de bonusjaren van ons leven is het goed om optimaal te genieten en er alles uit te halen met je naasten en geliefden.

Ik heb het voorrecht om het leven, ondanks ziekte-tegenslag, tot nu toe een 8+ te geven met de wens dat cijfer in de resterende jaren nog op te krikken.”

Helaas is hem nadien weinig tijd meer gegund om dit prachtig cijfer nog te verbeteren. Moge hij rusten in vrede!

Tekst: Jo Kunnen

Alhoewel het deze week nog een paar graden heeft gevoren, vrees ik dat er van schaatsen op natuurijs dit jaar niet veel meer terecht zal komen. Hoe anders was dat in onze jaren op Rolduc. In de jaren zestig van de vorige eeuw waren de vijvers regelmatig dicht gevoren. Onderstaande verhalen van Jan Hendriks en Lei Crombach halen de winterse sfeer van toen een beetje terug.

Schaatsplezier op de vijvers van Rolduc!

“Het begon al in het eerste jaar dat ik op Rolduc zat. Het was best een strenge winter in januari 1962. Alle vijvers waren dicht gevoren.” Oud-Rolduciën Jan Hendriks (1961-1966) is hier aan het woord. “Ik had oude kunstschaatsen, die van mijn moeder waren geweest. Goed kon ik er niet mee overweg. Mijn hart ging veel meer uit naar Friese doorlopers. Het toeval wilde dat Jo Daemen met hetzelfde probleem worstelde, maar net omgekeerd. We besloten om onze schaatsen te ruilen. Vanaf dat moment heb ik, wanneer het ook maar even kon (of net niet) steeds op het ijs gestaan. In de beroemde winter van 1963 konden we wekenlang elke dag schaatsen. Ook ’s avonds. Wel twee uur per dag stond ik op de ijzers. De bovenste vijver was zelfs sfeervol verlicht.

Schaatswedstrijden

Rolduc zou Rolduc niet zijn als er geen schaatswedstrijden georganiseerd zouden worden. Ik verheugde me er op en ik achtte me ook best kansrijk. Maar helaas, het verliep anders.

De organisatoren hadden de nacht ervoor de vijver ondergespoten, zodat er een spiegelgladde ijsvloer lag. Op dat gladde ijs kon ik met mijn botte schaatsen geen enkele slag maken. Weg droom!

Toch heeft het mijn plezier in het schaatsen niet bedorven. In 1965 vroom het in maart nog even. Ik wilde hoe dan ook het ijs op ondanks dat de dooi zich alweer aankondigde. Dat ging vele rondjes goed, totdat ik inderdaad door het ijs zakte. Al zwemmend op het steeds afbrekende ijs bereikte ik toch de oever. Overigens zou dat niet de laatste keer zijn dat het ijs nog niet dik genoeg was om mij te dragen. Na Rolduc ben ik blijven schaatsen. Elke week ga ik minstens één keer naar de ijsbaan in Deventer, ook nu nog. Tweemaal heb ik zelfs de Elfstedentocht volbracht. Allemaal met dank aan de prachtige vijvers van Rolduc.”

De jukebox van Lei Crombach

In het *Kerkraads Senior Bledsje* heeft wijlen Lei Crombach ooit een verhaal geschreven, dat uitstekend past bij de schaatsherinneringen van Jan Hendriks. Lei schreef: “In de zestiger jaren kreeg ik op enig moment de kans om een tweedehands jukebox te kopen; een echte Seeburg, gevuld met bijdetijdse plaatjes van de Beatles en andere popsterren. Omdat van hogerhand op Rolduc geoordeeld werd, dat zulk ordinair instrument geen plaats kon krijgen in de speelzaal, stond hij op mijn kamer op betere tijden te wachten.

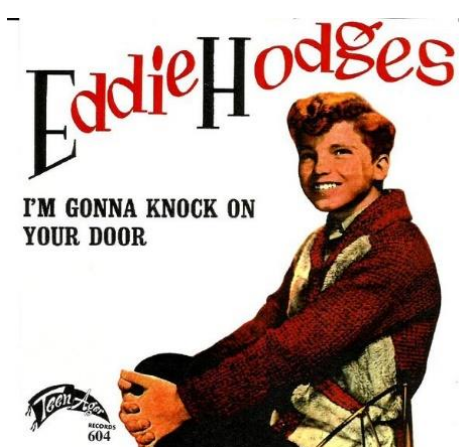
Toen het weer eens een keer goed had gevroren en de vijvers voor schaatsers werden opengesteld, kwamen enkele leerlingen op het idee de jukebox in het weekend bij de grote vijver te plaatsen, zodat er wat muziek kon worden gedraaid. Het leek me een uitstekend plan.

Met de fiets ben ik naar een elektro-zaak in Kerkrade gereden en heb er 100 meter snoer gekocht, want bij de vijver was geen stopcontact. Dat grapje kostte me 19 gulden. Om uit de kosten te komen moest er daarom voor elk plaatje een kwartje worden betaald. Iedereen was dol enthousiast.

I'm gonna knock on your door!

Af en toe ging ik die zaterdag even naar de vijver om te kijken of alles naar wens verliep. Mij viel al direct op, dat met name de plaat ‘*I'm gonna knock on your door!*’ zeer populair was.

Een paar uur later vroeg een zuster me of er ook nog andere muziek gedraaid kon worden. Dat liedje van die ‘*nok op de deur*’ kenden alle zusters nu wel van buiten. Het zusterhuis, waar we de stroom leenden, ligt namelijk vlak bij de vijver. Op mijn kamer kon ik de muziek uit de jukebox niet horen. Ik ging direct op onderzoek uit. De kast werd geopend en al gauw merkte ik, dat het smeervet tussen de mechaniekjes bevroren was, waardoor steeds die ene plaat te horen was. Er zat niets anders op dan de jukebox met het kofferwagentje van de portier weer naar mijn kamer te transporteren. Het experiment was dus niet helemaal geslaagd. Gelukkig zaten in de automaat wel acht en dertig kwartjes; een aardig doekje voor het bloeden.”

Adrianus VI / Adriaan Boeyens (1459-1523)

Op eerste kerstdag 2022 zond KRO-NCRV de documentaire ‘*Adrianus, de Nederlandse paus*’ uit. Het is dit jaar een half millennium geleden dat Adrianus van Utrecht tot bisschop van Rome werd gekozen. Hij was er overigens zelf niet bij; pas twee weken later hoorde hij dat hij tot paus was gekozen.

Adrianus VI was paus van 9 januari 1522 tot 14 september 1523.

De documentaire is gebaseerd op het boek ‘*De Nederlandse paus*’ van onze jaargenoot Twan Geurts.

Mocht u deze wetenswaardige uitzending gemist hebben, dan is het zeker de moeite waard om hem nog ergens terug te kijken. Of anders is het lezen van het boek van Twan een optie.

Benedictus XVI / Joseph Ratzinger (1927-2022)

Hub Schnackers geeft toenmalig paus Benedictus XVI een hand. — © Vatican Media

Op 31 december 2022 overleed in Rome de vorige paus Benedictus XVI.

In De Limburger vertelde Hub Schnackers (op Rolduc van 1958 tot 1967), dat hij tijdens zijn studie aan de Universiteit van Regensburg veel heeft samengewerkt met Joseph Ratzinger en bij hem is gepromoveerd.

Ook na zijn studie is hij persoonlijk contact met de latere paus blijven onderhouden. In 2017 ontmoette hij hem voor het laatst.

Ook Pierre Kerkhofs kende Ratzinger

Ook onze jaargenoot Pierre Kerkhofs heeft in studiejaar 1974/1975 gedurende één jaar colleges gevolgd bij professor Ratzinger. Pierre schrijft me: “Terwijl hij bij het geven van colleges vaak begeistert overkwam, toonde hij zich bij een persoonlijke ontmoeting met studenten uit Nederland - georganiseerd door Hub Schnackers - eerder heel bescheiden en een beetje timide.

Later heb ik als pastoor tweemaal met Ratzinger over geloofszaken gecorrespondeerd. Hij was toen inmiddels tot kardinaal benoemd en hoofd van de Congregatie van de Geloofsleer te Rome. Via zijn secretaris kreeg ik beide keren een antwoord en de ‘freundlichen Grüße und besten Segenswünsche’ van de latere paus.”

Minstens één van mijn zeven zonen zou toch wel priester worden..... *het levensverhaal van Guido Amkreutz (op Rolduc van 1964 tot 1970)*

Hoewel ik niet tot de oorspronkelijke doelgroep behoor, ontvang ik tot mijn genoegen sinds een jaar deze nieuwsbrief. Fijn, dat ik mijn verhaal mag doen. Als vijfde zoon uit een gezin met acht kinderen (7 jongens en 1 meisje) uit de Fransiscaner-enclave Bleijerheide stapte ik ergens begin 1964 een grote ruimte op Rolduc binnen om bibberend van de zenuwen toelatingsexamen te doen. De hoop van vooral mijn moeder was op mij gevestigd: er zou toch wel minstens één van de zeven zonen voorbestemd zijn voor het priesterschap!

Toelatingsexamen

Een streng kijkende geestelijke, de heer Penders, heette ons welkom en gaf uitleg over de anderhalve dag, dat het toelatingsexamen in beslag zou nemen. Volgens mij heb ik van het hele toelatingsexamen niet veel terecht gebracht. Het feit, dat de door mijn ouders ingeleverde beroepskeuzetest aangaf dat ik misschien wel priester wilde worden, heeft er volgens mij voor gezorgd, dat ik rechtstreeks werd toegelaten tot de eerste klas.

Timide en verlegen stapte ik na de zomervakantie het grote Rolduc binnen. Klasseleraar van Gym 1a was de heer Silvius, die al vanaf de eerste minuut heel duidelijk maakte, wie de baas was. Het was dezelfde Silvius, die de jaren daarna een voor mij fantastische leraar werd.

Mijn roeping was snel over

Na enkele maanden van totale ontredding, waarbij ik alleen voor Frans goed scoorde, omdat we dat vak al in de zesde klas van de lagere school hadden gehad, vond ik toch mijn draai. Vanaf toen ging, wat betreft mijn resultaten, alles als vanzelf, behalve voor wiskunde en later scheikunde.

Mijn roeping was overigens na een half jaar voorbij. Dit tot verdriet van mijn moeder en ondanks het aandringen van de pater-rector van onze kerk, die voorstelde dat ik intern moest worden, want "een kasplantje moet je niet in de wind zetten". Dankzij mijn vader hoefde ik gelukkig niet naar het internaat.

Een fantastische tijd

Ik heb op Rolduc een fantastische tijd gehad, niet gehinderd door de vele regels die de interne leerlingen wel hadden. Er ging een wereld voor me open: sport, toneel, film, voetbalcompetitie, jour de fête en nog veel meer niet schoolse activiteiten.

In 1970 slaagde ik voor Gymnasium alpha. Uiteraard met een onvoldoende voor wiskunde, ondanks het herhaaldelijk gezegde van de heer Vogels bij een vol gekalkt bord: "Dat is toch volkomen duidelijk". Voor mij helaas niet altijd!

In de aula werden de geslaagden gefeliciteerd door President Jochems en jawel ook door ene Hein Amkreutz, mijn vader, die de geschiedenis inging als de eerste voorzitter van het opgerichte oudercomité.

Het was even zoeken naar een passend vervolg

Na Rolduc wilde ik eigenlijk klassieke talen gaan studeren. Dat werd mij door de heer Recker, onze schooldecaan, ten zeerste afgeraden: "Je gaat toch geen opleiding doen, die tot werkeloosheid leidt!" Als compromis werd het toen geschiedenis, want daarvoor had ik op mijn cijferlijst het hoogste punt, mede dankzij de vooruitziende blik van "Juulke" die feilloos voorspelde over welk werkstuk ik door de gecommiteerde zou worden ondervraagd. Ik ging naar Utrecht, de grootste misrekening die ik had kunnen maken. Was mijn studiekeuze al uitsluitend gebaseerd op een cijfer, mijn keuze voor de Universiteit Utrecht uitsluitend op het feit dat ik via via daar een kamer kon

krijgen. Na bijna 3 jaar was het welletjes. Ik stopte met geschiedenis en ging terug naar Limburg. Eerst ging ik een jaar in Aken werken en parttime Frans studeren aan de Leergangen. In die tijd leerde ik mijn latere echtgenote, Marijke, kennen. Zeer tegen de zin van mijn ouders, want hoe kon een katholiek nou met een gereformeerde vriendin thuiskomen: “Twee geloven op een kussen, daar slaapt de duivel tussen!”

Toch in militaire dienst

In 1974 moest ik het land dienen. Onterecht vond ik, want ik had immers vier oudere broers. Toch was ik de klos: het had te maken met uitstel, vrijstelling en een onmisbaarheidsverklaring van mijn oudste broer. Tijdens de dienstitijd bleef ik doorstuderen en na de dienstitijd kreeg ik in 1975 al een baan als docent Frans in Maastricht. Weliswaar onbevoegd, maar er was een tekort. De wijze lessen en het voorbeeld van enkele docenten (Silvius, Lenders, Schreijen, Tagage) uit mijn tijd als Rolduciën waren de enige steun die ik had. In 1977 haalde ik mijn diploma.

Dispensatie van bisschop Gijsen

Ook trouwde ik in 1977, nadat ik eerst bij de bij ons allen bekende bisschop Gijsen dispensatie had moeten aanvragen om in de kerk met een gereformeerd iemand te kunnen trouwen. We moesten trouwens in de kerk trouwen. De directeur van mijn school, de Scholengemeenschap Oud Vroenhoven in Maastricht (“de Broeders”) verplichtte me daartoe, als ik mijn baan wilde behouden. In 1980 werd onze zoon geboren en in 1982 onze dochter. Inmiddels zijn we drie kleinkinderen rijk: twee dochters van onze zoon en de zoon van onze dochter.

Speerpunt internationalisering

Vanaf 1975 heb ik les gegeven aan diverse scholen in het Maastrichtse, waar we ook van 1977 tot 1991 hebben gewoond. Daarna zijn we verhuisd naar Welten in Heerlen, waar we nog steeds wonen. Ik heb in het onderwijs gewerkt tot aan mijn pensioen in 2016, niet alleen als docent Frans, maar ook als docent Klassieke Talen, Geschiedenis en zelfs Duits. Mij staat nog steeds een wijze uitspraak van leraar Jochems bij: “Het eerste vereiste om goed Duits te spreken is duidelijk articuleren!”. Iedereen die van Jochems les heeft gehad kan dat beamen, lijkt me. Vanaf 1996 heb ik op het Euro College in Maastricht het speerpunt internationalisering ontwikkeld. Na de fusie met het Jeanne d’Arc College werd dat het Porta Mosana College. Internationalisering heeft me veel gebracht: veel buitenlandse ervaring, geweldige uitwisselingen met leerlingen en projecten in dienst van de Talenacademie Nederland.

In 2016 ben ik met pensioen gegaan. Meer tijd voor mijn hobby’s: sporten, reizen, wandelen, kunstgeschiedenis. Duidelijk moge zijn, dat ik me een bevoorrecht mens voel!

PROMOTIE

Monnikenwerk over geschiedschrijving Rolduc

Toon van Oeffelt (76) uit Heerlen promoveerde gisteren aan de Open Universiteit op een studie naar koorheer en geschiedschrijver Nicolaas Heyendal van Rolduc. Dat was een monnikenwerk, waarmee twintig jaar geleden al een begin werd gemaakt.

Nadere informatie

De promotie vond plaats op 18 november 2022. Een samenvatting van zijn proefschrift ‘Nicolaas Heyendal en zijn voortzettingen van de Annales Rodenses’ is te vinden op www.rolducreeunie.nl

5 Gymnasium alpha uit 1969

Helaas beschik ik nog steeds niet over een klassenfoto van de eindexamenklas van Jaargang 1970. Mogelijk is er toen geen klassenfoto gemaakt. Er zijn van deze jaargang wel foto's op vijf gymnasium gemaakt. In de vorige nieuwsbrief heb ik een foto van 5 gymnasium betha uit 1969 geplaatst. Deze foto was afkomstig van Leo Zeegers. Direct na de publicatie kreeg ik van een lezer de vraag of er ook een foto van 5 gymnasium alpha uit 1969 bestaat. Voordat ik op zoek hoefde te gaan, ontving ik van Guido Amkreutz deze foto met netjes alle namen erbij. Ook deze foto is op de trappen van de grote cour gemaakt; waarschijnlijk op dezelfde dag.

Alle namen

Te beginnen op de bovenste rij vanaf links: Glenn Freer, Leon Canisius, Harrie Ummels, Theo Teeuwen, **Guido Amkreutz** en Wim Brugmans.

Op de tweede rij vanaf links: Gerard Evers, Harrie Sauren, Paul Opgenort en Jacques van Ham.

Op de derde rij: Henny Driessen en Ben Hermans.

Onderaan: Alex Laenen.

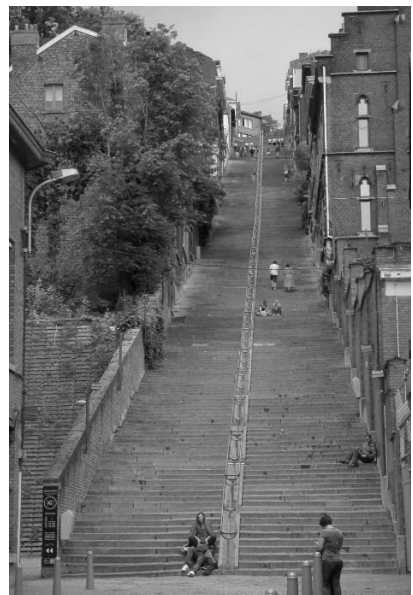
Schoolreis naar Luik door Jo Kunnen

Het is op 4 oktober 1967 niet alleen werelddierendag, maar ook de feestdag van de heilige Antonius. De naburige HBS is naar hem vernoemd. Omdat steeds meer interne leerlingen daar onderwijs volgen en vandaag dus vrij hebben, is besloten om de jaarlijks te houden schoolexcursie voor de leerlingen van het gymnasium juist op deze dag te plannen. De HBS-ers van Rolduc kunnen daardoor ook mee. Stipt om 8 uur 's ochtends rijden de bussen ons eerst naar Maastricht. Van daar uit vertrekken we een uur later met de plezierboot 'Maasvallei' richting Luik. Met name het passeren van de Sluizen van Ternaaien is een ware belevenis. Door averij van een schip voor ons duurt het bootreisje echter iets langer dan de voorziene drie uur. Voor het programma in Luik is daardoor nog maar twee uur beschikbaar. Persoonlijk herinner ik me van deze dag alleen nog de Montagne de Bueren, een indrukwekkende trap van 374 treden, die de binnenstad met de voormalige citadel verbindt. De terugreis per boot stroomafwaarts naar Maastricht verloopt zonder incidenten. Tegen 19.00 uur rijden op die dag de bussen weer door de poort van Rolduc. Voor het eerst heb ik op deze dag met een eigen eenvoudig fototoestelletje enkele foto's gemaakt.

Vertier op de lange bootreis al varend door de Flessenhals van Ternaaien

Het zijn 374 treden voor je boven bent op de Montagne de Bueren

Het Tunneke

Van de algemene reünies is bekend, dat oud-Rolduciëns uit meerdere jaargangen en/of compagnies nog regelmatig contact met elkaar hebben. In de vorige nieuwsbrief lazen we het voorbeeld van Lichting '59. Via Herman Rijs ontving ik bijgaande (al wat oudere) foto van het Tunneke. Ongetwijfeld herkennen jullie sommige personen nog wel. Ik heb hun namen hieronder vet afgedrukt. Ze vormen al sinds hun eindexamen in 1966 een hechte vriendengroep, die elkaar jaarlijks meerdere malen - vaak samen met hun partners - ontmoet. Mooi toch!

Staan van links naar rechts: Tiny Elissen, Elly Cordewener, Leontien Frenken (Rijs), Noor Horsmans (Peeters), Marleen Evers, **Huib Evers en Paul Cordewener**. Zittend van links en rechts: **John Elissen, Herman Rijs, Dré Peeters, Herman Reijnen en Fiet Reijnen**.

Alsnog groen licht Martin Buber College in Kerkrade

— Ingrid Lemmens

Vandaag, 12:13 • 2 minuten leestijd

De Onderwijsinspectie geeft alsnog een positief advies aan minister Wiersma over het nieuw op te richten Martin Buber College in Kerkrade. Daarmee is een belangrijke stap gezet voor terugkeer van een middelbare school in de gemeente, nadat eerdere aanvragen zijn afgeketst.

De minister geeft vóór 1 juni 2023 zijn definitieve besluit. Naar verwachting zal hij het advies van de inspectie volgen.

Laatste nieuws!

Op 23 januari 2023 is er alsnog een positief advies uitgebracht met betrekking tot een terugkeer van middelbaar onderwijs in Kerkrade. Tien jaar geleden sloot het College Rolduc zijn deuren.

De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt periodiek ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en ten behoeve van die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep. Andere geïnteresseerden zijn ook welkom. Zij kunnen zich bij mij melden voor een gratis toezending.

Contactpersoon: Jo Kunnen / mail-adres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446